

En record d'un amic: Joan Margarit

Imatge:

Carles Buxadé, Joan Margarit i Leopoldo Gil Nebot | Celebració centenari ETSAB 1976 © ETSAB

Jo, l'arquitectura, sempre l'he exercit amb en Joan Margarit. Vam ser socis, és clar, però per sobre de tot vam ser molt bons amics.

Ens vam conèixer al laboratori de càlcul d'estructures de l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona a mitjats dels anys 60, quan ell n'era el director i jo vaig entrar per cobrir una plaça vacant. Vam començar a treballar junts i l'entesa va ser immediata, en pocs anys havíem publicat més de 15 llibres i monografies a quatre mans. No ho sabíem, però ja no ens separàrem mai més.

Va ser una època de gran creativitat en el càlcul d'estructures, a causa de la poca normativa existent i la potència de càlcul dels ordinadors que teníem a l'abast. Això ens va permetre innovar i desenvolupar, per exemple, el mètode Margabux per calcular estructures porticades mitjançant taules d'ampli abast. També vam donar consistència al mètode d'assimilació d'estructures discontinües a estructures contínues que ens va permetre abordar de les

tridimensionals de grans llums. La cúpula del mercat de bestiar de Vitòria, amb 80m de llum, va ser-ne el màxim exponent i va guanyar el Premi Europeu d'Estructura Metàl·lica. Aleshores, aquesta potència de càlcul va portar a creure en el "tot és possible", malauradament però, l'arquitectura no sempre en va fer un bon ús. Amb tot, vam aconseguir que s'inclogués el càlcul matricial en el pla d'estudis d'arquitectura.

Als anys 80 vam obrir un tímid estudi al meu pis familiar de plaça Letamendi. D'allà ens vam traslladar al Quod de Sant Just, on ens van llogar un petit espai per instal·lar-nos-hi. Vam anar creixent i amb poc temps vam haver d'ocupar-ne el pàrquing. Allà hi vam ser uns 10 anys, passant fred i desenvolupant, entre d'altres, el projecte de l'Estadi Olímpic de Barcelona. Guanyar-lo ens va permetre tenir un estudi propi, i el 1991 ens vam traslladar al carrer Major, 26 de Sant Just Desvern. Allà es va consolidar el nostre compromís professional.

La nostra va ser una col·laboració molt fructífera, des de la docència i la investigació dels primers anys, fins a la direcció d'obres tan grans com petites. Si ens hi vam dedicar tan intensament va ser, sense dubte, perquè ens ho passàvem molt bé treballant junts. L'humor i el bon humor que compartíem van ser essencials, així com el respecte i la confiança que ens teníem. Vam ser generosos l'un amb l'altre, respectant les necessitats de cadascú. On no arribava un, arribava l'altre.

Van ser 40 anys treballant junts, dinant quasi cada dia junts, compartint neguits, alegries i moments familiars. Durant tots aquests anys vam compaginar la docència a la Universitat amb l'exercici de la nostra professió. D'aquesta llarga etapa en destaquen les obres següents: la cúpula de Vitòria, el reforç del monument a Colom, la remodelació de l'Estadi i l'anella Olímpica de Montjuïc, la rehabilitació de la Fàbrica Aymerich i Amat de Terrassa com a Museu de la Ciència i de la Tècnica de Catalunya, el càlcul i direcció de les obres de la Sagrada Família, l'estadi Carlos Tartiere, la Vila Universitària, així com les obres de rehabilitació per l'esfondrament de les obres del metro al barri del Carmel. Érem feliços fent el què fèiem i ens agradava fer-ho junts, i això sol ja fou un èxit!

En Joan, com ell havia explicat moltes vegades, sempre va repartir el pes de la seva dedicació entre dos puntuals, la poesia i l'arquitectura que, sense interferir-se, s'alimentaven mútuament. Jo sempre l'he conegut amb una llibreta a la butxaca i sabia que en Joan arribava a les nostres cites una hora abans per tenir temps de treure-la i fer poesia. Jo vaig arribar sempre puntual, però mai abans d'hora.

De tot el que vam fer junts, ens van marcar especialment les rehabilitacions massives de polígons d'habitatges modestos construïts sota la pressió migratòria de mitjans del segle XX. Les visites a aquests edificis ens van obrir els ulls a una realitat punyent, tota una lliçó de vida. Aquests pisos i la gent que hi vivia ens van obligar al rigor de la qualitat, i a ell, a més, el van inspirar en poemes com "Recordar el Besòs":

*Les finestres de nit, amb la llum groga,
són ulls voltats pel rímel de l'asfalt.
Recordo el pis: una bombeta morta,
gossos i infants damunt d'un matalàs.
En la cuina, corrupta, sense porta,
amb verdet als plats bruts amuntegats,
un noi escolta un vell pick-up que toca
discs de drapaire, però tots de Bach.
Els cables negres d'alta tensió*

*la lluna sobre el riu els fa brillar.
Sota el pas elevat de l'autopista,
la desolada terra de ningú,
corral de cotxes de segona mà.
Per a aquest món, cap més futur que Bach.*

El que vam forjar, Joan, va ser molt més que una col·laboració professional, va ser per sobre de tot una forta amistat.

Fins aviat, amic.

Carles Buxadé

19/02/2021

Tornar

**Muere Joan
Margarit, un
puente entre la
arquitectura y la
poesía**

Imatge:

© Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (COAC)

El pasado 16 de febrero murió, a los 82 años, el arquitecto y poeta **Joan Margarit**, uno de los máximos **referentes de la cultura catalana de la segunda mitad del siglo XX**, que siempre conectó la arquitectura con el arte a través de sus versos.

Poesía y arquitectura, la esencia de su obra

La poesía fue, para Margarit, una fórmula para reivindicar la arquitectura e incorporarla en sus versos, como muestran poemas como 'Càlcul d'estructures' y 'Última lliçó' o el libro 'Per tenir casa cal guanyar la guerra' (2019). Él mismo presentó este poemario en un acto en el COAC el 2019, en una conversación con la arquitecta Sílvia Farriol y un recital musicado de algunos de los poemas incluidos en el libro.

La arquitectura fue el otro gran pilar de su vida. Catedrático de Estructuras en la ETSAB, durante años ejerció de calculista de estructuras con Carles Buxadé y colaboró en obras de gran prestigio nacional e internacional, como el Estadio Olímpico de Montjuïc o la Sagrada Familia. También cuenta con obra propia, entra la que destacan distintos edificios del campus de la Universidad Autónoma de Barcelona o el Parque Tecnológico, sin dejar de lado sus colaboraciones con arquitectos de la talla de Jordi Garcés, Enric Soria o Vittorio Gregotti.

En 2019 recibió el **Premio Cervantes**, el último reconocimiento a una extensa obra poética que ha sido traducida a distintos idiomas y que acumula más de 20 premios y distinciones.

El Colegio de Arquitectos, en nombre de todo el colectivo, expresa su más sentido pésame a familiares y amigos. Descanse en paz.

Podéis recuperar el acto 'Poesia i arquitectura. Un únic camí':

16/02/2021

Tornar

Mor Joan
Margarit, un pont
entre
l'arquitectura i la
poesia

Imatge:

© Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (COAC)

Avui 16 de febrer ha mort, als 82 anys, l'arquitecte i poeta **Joan Margarit**, un dels màxims **referents de la cultura catalana de la segona meitat del segle XX**, que sempre va connectar l'arquitectura amb l'art a través dels seus versos.

Poesia i arquitectura, l'essència de la seva obra

La poesia va ser, per a Margarit, una fórmula per reivindicar l'arquitectura i incorporar-la als seus versos, com mostren poemes com 'Càlcul d'estructures' i 'Última lliçó' o el llibre 'Per tenir casa cal guanyar la guerra?' (2019). Ell mateix va presentar aquest poemari en un acte al COAC el 2019, en una conversa amb l'arquitecta Sílvia Farriol i un recital musicat d'alguns dels poemes inclosos al llibre.

L'arquitectura va ser l'altre gran pilar de la seva vida. Catedràtic d'Estructures a l'ETSAB, durant anys va exercir de calculista d'estructures amb Carles Buxadé i va col·laborar en obres de gran prestigi nacional i internacional, com l'Estadi Olímpic de Montjuïc o la Sagrada Família. També compta amb obra pròpia, entre la qual destaquen diversos edificis del campus de la Universitat Autònoma de Barcelona o el Parc Tecnològic, sense deixar de banda les seves col·laboracions amb arquitectes de la talla de Jordi Garcés, Enric Soria o Vittorio Gregotti.

El 2019 va rebre el **Premi Cervantes**, el darrer reconeixement a una extensa obra poètica que ha estat traduïda a diversos idiomes i que acumula més de 20 premis i distincions.

El Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, en nom de tot el col·lectiu, expressa el seu condol a familiars i amics. Descansi en pau.

Recupereu l'acte 'Poesia i arquitectura. Un únic camí':

16/02/2021

[Tornar](#)

Taula rodona: Els reptes de futur de la Catalunya Professional

Imatge:

© Associació Intercol·legial

Entitat

Organitzadora :
COAC

Lloc: En línia

Demarcació : COAC

Data inici : Dijous, 11
febrer, 2021

Horari: 11 h

[Tornar](#)

L'Associació Intercol·legial, amb la participació activa del COAC, organitza la taula rodona "Els reptes de futur de la Catalunya Professional", que tindrà lloc el dijous **11 de febrer a les 11 h.**

La sessió, que es podrà seguir en directe a través de Zoom, comptarà amb la participació

dels representants de les diferents formacions polítiques.

PROGRAMA

Presentació:

Mª Eugènia Gay, presidenta de l'Associació Intercol·legial

Moderació:

Núria de José, vicedegana del Col·legi de Periodistes de Catalunya

Bloc Economia, empreses i suport a les persones professionals autònomes i mutualistes.

Bloc Salut i Benestar Social.

Bloc Habitatge, territori i medi ambient.

Bloc Ensenyament, Justícia i Dret a la informació.

Intervencions de cloenda.

Intervinents:

Nacho Martín Blanco - Cs

Lluís Font - PDeCAT

Ester Capella ? ERC

Ferran Pedret - PSC

Joan Carles Gallego ? ECP-PEC

Eulàlia Reguant - CUP-G

Santi Rodríguez - PP

Joan Canadell - JxCat

Antonio Gallego ? VOX

Cloenda:

Assumpció Puig, degana del COAC i presidenta de la Comissió de Relacions Institucionals de l'Associació Intercol·legial.

Cal inscripció prèvia.

Descarrega el targetó de l'acte.

